

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΓΥΜΝΟ ΝΕΑΝΙΣΚΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ»

(Απάντηση σε ανιστόρητους και κακόβουλους επικριτές)

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου – Καθηγητού

Κάθε φορά, κατά τις μεγάλες εορτές της Εκκλησίας μας, οι άσπονδοι και ορκισμένοι εχθροί Της κατασκευάζουν και από ένα «πυροτέχνημα», προκειμένου να προκαλέσουν πλήγμα κατά του αιώνιου και αναμφισβήτητου κύρους Της. Θλιβεροί και συνάμα φθονεροί ρυπαρογράφοι, οι οποίοι αυτοαποκαλούνται «επιστήμονες και «ερευνητές», παίρνουν ως θέμα κάποια δυσνόητα χωρία από την Αγία Γραφή, δημιουργούν, βάσει αυτών, αυθαίρετα σενάρια, τους δίνουν επιστημονικοφανή μορφή και κατόπιν τα στρέφουν κατά της αξιοπιστίας της Εκκλησίας.

Αυτή τη φορά, όντας Μεγάλη Τεσσαρακοστή, «ανάλαβαν δράση» κάποιοι «αρχαιολάτρες», οι οποίοι ερμηνεύοντας αυθαίρετα και κατά τρόπο αισχρό, ένα χωρίο από το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, επιχειρούν να προσάψουν κατηγορία στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό ότι δήθεν είχε σχέσεις με ομοφυλόφιλους νεαρούς και ως εκ τούτου κακώς η Εκκλησία αντιτίθεται κατά της ομοφυλοφιλίας!

Πριν δώσουμε τη σωστή ερμηνεία του «επίμαχου» χωρίου, θα θέλαμε να επισημάνουμε το γεγονός πως οι όποιες αυθαίρετες φαντασιώσεις του οποιοδήποτε, αντικατοπτρίζει σαφέστατα το δικό του ψυχικό και διανοητικό κόσμο. Όπως, για παράδειγμα, όποιος έχει ασθενική όραση βλέπει παραμορφωμένα τα γύρω του αντικείμενα, έτσι και όποιος είναι ψυχικά και διανοητικά διεφθαρμένος, έχει σαφώς διεφθαρμένη αντίληψη για τον γύρω του κόσμο. Στην προκείμενη περίπτωση η «λασπολογία» κατά του Θείου Προσώπου του Λυτρωτή μας Χριστού χαρακτηρίζει τον ψυχισμό των «λασπολόγων» και φανερώνει τα ταπεινά και εμπαθή κίνητρά τους.

Το χωρίο, που «σκανδάλισε» τους «αρχαιολάτρες» ανήκει στο περιστατικό της συλλήψεως του Κυρίου στο όρος των Ελαιών και το οποίο έχει ως εξής: **«Και αφέντες αυτόν έφυγον πάντες. Και εις τις νεανίσκος ηκολούθησεν αυτό, περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού και κρατούσιν αυτόν οι νεανίσκοι ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ' αυτών»** (Μαρκ.14,51-52).

Ενέχει όντως μια ερμηνευτική δυσκολία το ως άνω χωρίο. Φαίνεται εκ πρώτης όψεως αστήρικτο και εξιστόρηση μιας ασήμαντης λεπτομέρειας σε σχέση με τα δραματικά γεγονότα που έλαβαν χώρα εκείνη τη βραδιά. Για κάποιο ημιμαθή ερμηνευτή και το χειρότερο, για κάποιον κακόβουλο ερευνητή, το συγκεκριμένο βιβλικό εδάφιο μπορεί να αποτελέσει σκάνδαλο. Όμως για όλους όσους γνωρίζουμε από επιστημονική και μεθοδική ερμηνευτική των ιερών κειμένων, το συγκεκριμένο εδάφιο όχι μόνο δεν αφήνει περιθώρια σκανδαλισμού,

αλλά το αντίθετο, αποδεικνύει με τον πιο σαφή τρόπο την αξιοπιστία και τη φυσικότητα της ευαγγελικής διήγησης. Αποδεικνύει με σαφήνεια τις δραματικές σκηνές της σύλληψης του Κυρίου και όλα τα επακόλουθα με λεπτομέρειες.

Όλες οι διηγήσεις των ιερών ευαγγελιστών για τα τελευταία γεγονότα της ζωής του Κυρίου ενέχουν το στοιχείο της τραγικότητας και ως εκ τούτου έχουν χαρακτήρα της ακρίβειας και της σοβαρότητας. Αυτό συμβαίνει με τη διήγηση περί της συλλήψεως του Χριστού. Ο Κύριος με τους έντεκα μαθητές Του, αμέσως μετά το Μυστικό Δείπνο, **«έρχονται εις χωρίον ου το όνομα Γεθσημανή, και λέγει τοις μαθηταίς αυτού καθίσατε ώδε έως προσεύξωμαι»** (Μαρκ.14,32). Ο Χριστός (και) ως αληθινός και τέλειος άνθρωπος, είχε την ανάγκη της προσευχής στον Ουράνιο Πατέρα Του, επιζητώντας την άνωθεν στήριξη στα δραματικά γεγονότα που θα ακολουθούσαν. Ο τόπος ήταν ιδανικός για περισυλλογή και προσευχή. Ήταν άλλωστε **«έθος εις το όρος των ελαιών»** (Λουκ.22,39) οι ευσεβείς κάτοικοι της Ιερουσαλήμ να μεταβαίνουν και να προσεύχονται στην ησυχία των ειδυλλιακών κήπων. Σε **«αυτόν τον τόπον πολλάκις συνήχθη ο Ιησούς εκεί μετά των μαθητών αυτού»** (Ιωάν.18,2).

Η κώμη Γεθσημανή βρισκόταν πολύ κοντά στην Ιερουσαλήμ, κτισμένη σε λόφο δυτικά της μεγάλης και πολύβουης πόλεως, **«πέραν του χειμάρρου των κέδρων»** (Ιωάν.18,1), περιστοιχισμένη από ιδιωτικούς περιφραγμένους ελαιώνες, καρποφόρα δένδρα και καλλιέργειες που ονομάζονταν, όπως και σήμερα, κήποι. Είναι ευνόητο πως ο Χριστός μπήκε με τους μαθητές Του σε συγκεκριμένο κήπο, γνωστού του ιδιοκτήτη, προφανώς με την άδεια εκείνου, διαφορετικά θα ήταν άτοπο να παραβιάσει το φράκτη ξένου κήπου. Είναι πολύ πιθανό να ανήκε στον ιδιοκτήτη του υπερώου όπου **«έφαγαν το Πάσχα»** (Μαρκ.14,15). Πολλοί μελετητές υποστηρίζουν ότι ανήκε στην οικογένεια του **Μάρκου**, της οποίας όλα τα μέλη ήταν μαθητές του Ιησού και είχαν κάθε λόγο να διευκολύνουν και να ευχαριστήσουν το Διδάσκαλο.

Οι πολλοί κήποι της περιοχής υποδηλώνουν πολλούς ιδιοκτήτες και περισσότερους ακόμη εργάτες, φροντιστές και φύλακες. Η διαμονή στους χώρους εργασίας, ιδιαίτερα σε αγροτοκτηνοτροφικές περιοχές είναι σύνηθες φαινόμενο. Σύμφωνα με μαρτυρίες αρχαίων ιστορικών και κυρίως του Ιώσηπου, στο Όρος των Ελαιών υπήρχαν πολλά ελαιοτριβεία, όπου υπήρχαν καταλύματα για τους εργαζομένους σε αυτά. Άλλωστε η λέξη Γεθσημανή σημαίνει ελαιοτριβείο (βλ. Θεόφιλου Σταυρόπουλου: Ο Βίος και η Διδασκαλία του Ιησού Χριστού, εν Αθήναις 1933, σελ.431).

Έχοντας όλα αυτά υπόψη μας μπορούμε εύκολα να κατανοήσουμε τη διήγηση περί του «γυμνού νεανίσκου» του ευαγγελιστή Μάρκου. Δε χωράει αμφιβολία καμία πως ο «μυστηριώδης» αυτός νέος ήταν ένας

άγνωστος στον Κύριο νέος (αφού δεν αναφέρεται το όνομά του), εργαζόμενος σε κάποια από τα παρακείμενα ελαιοτριβεία, ή ακόμη και εργαζόμενος στον κήπο ή το ελαιοτριβείο του ιδίου κήπου που μπήκε ο Ιησούς. Οι ευαγγελικές διηγήσεις αναφέρουν πως η σύλληψη του Κυρίου έγινε με επεισοδιακό και θορυβώδη τρόπο, αφού **«παραγίνεται Ιούδας ο Ισκαριώτης, εις των δώδεκα, και μετ' αυτού όχλος πολύς μετά μαχαιρών και ξύλων»** (Μαρκ.14,43). Οι φωνασκίες των ρωμαίων στρατιωτών και του φανατισμένου όχλου τάραξαν την ησυχία της γαλήνιας περιοχής και ασφαλώς θα ξύπνησαν τους λιγοστούς κοιμωμένους. Ο νεανίας της ευαγγελικής διήγησης ήταν ένας από αυτούς, ο οποίος σαστισμένος έτρεξε να δει τη συμβαίνει, τυλιγμένος με το σεντόνι του ύπνου του, αφού δεν πρόλαβε να ντυθεί.

Φαίνεται πως η περιέργειά του τον οδήγησε πολύ κοντά στο συμβάν και κάπου κρυμμένος περίμενε να δει το τέλος. Ενώ οι μαθητές του Χριστού σκορπίστηκαν μέσα στη νύχτα, αφήνοντας το Διδάσκαλο μόνο Του, στα χέρια των αδίστακτων στρατιωτών και δούλων των αρχιερέων, αυτός παρέμεινε μόνος κοντά Του, γι' αυτό και το αναφέρει ο ευαγγελιστής. Όμως κάποιος από τους νέους άνδρες της φρουράς τον είδε και τον συνέλαβε. Όπως ταιριάζει σε αυτές τις περιπτώσεις, θεωρήθηκε άνθρωπος του **«εγκληματία»** και άρχισε να κακοποιείται. Όμως αυτός κατόρθωσε να ξεφύγει από τα χέρια τους, αφήνοντας σε αυτούς το σεντόνι και εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα.

Θα μπορούσε να θεωρηθεί περιττό να αναφερθεί η παρουσία του νεαρού αυτού στη δραματική σκηνή της συλλήψεως του Χριστού. Όμως ο ιερός ευαγγελιστής έχει το λόγο του να την αναφέρει. Πρώτον, ίσως ο νεαρός αυτός, να είναι ο ίδιος ο ευαγγελιστής Μάρκος, στην οικογένεια του οποίου ανήκε ο κήπος και εργαζόταν σε αυτόν (βλ. Π. Τρεμπέλα: Υπόμνημα εις το κατά Μάρκον Ευαγγέλιον, Αθήναι 1972, σελ.282). Όμως το πιο πιθανό είναι ο νεαρός αυτός να είναι κάποιο άλλο άγνωστο πρόσωπο. Το αναφέρει ο ιερός ευαγγελιστής για να δείξει πως όλοι εγκατέλειψαν τον Κύριο, ακόμη και ο άγνωστος νεαρός με αυτό το βίαιο τρόπο (βλ. Θεοφίλου Σταυροπούλου μνημ. έργο, σελ. 432).

Φυσικά πουθενά δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη για **«πονηρές»** σκέψεις. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ο σαρκωμένος Θεός μας, υπήρξε ακέραιος και απόλυτα απαθής, σε αντίθεση με όσα θέλουν οι ανά τους αιώνες διεφθαρμένοι νόες να του προσάψουν. Είναι ο μόνος στην ανθρώπινη ιστορία που διακήρυξε: **«τις εξ' υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;»** (Ιωάν.8,46). Μόνος Αυτός **«Αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού»** (Α΄Πετρ.2,22). Αυτό σημαίνει πως (ως άνθρωπος) όντας πιστός Ισραηλίτης δεν θα μπορούσε να παραβεί το μωσαϊκό νόμο και μάλιστα να υποπέσει σε μια από τις χειρότερες και βδελυρότερες αμαρτίες, την ομοφυλοφιλία. Ο νόμος απαγόρευε ρητά: **«Μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικός, βδέλυγμα γαρ εστίν»**

(Λευιτ.18,22). Αυτός διαλαλούσε: **«μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον και τους προφήτας´ ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. Αμήν λέγω υμίν... ός εάν ουν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών»** (Ματθ.5,17-19). Πως θα μπορούσε να παραβεί μια τέτοια εντολή; Για μια **«ελάχιστη»** παράβαση κάποιος θα κατακριθεί, σκεφτείτε για μια **«μείζονα»**, σαν τον κιναιδισμό τι θα πάθει! Ο Χριστός υπήρξε το μοναδικό παράδειγμα στον κόσμο απόλυτου συνδυασμού λόγων και πράξεων, η μοναδική περίπτωση απόλυτης συνέπειας έως **«θανάτου, θανάτου δε σταυρού»** (Φιλιπ.2,8).

Ο άθλιος ισχυρισμός των «αρχαιολατρών» καταρρέει όμως από μόνος του. Ποιος στ' αλήθεια μελλοθάνατος μπορούσε να έχει στο νου του τέτοιες ώρες ερωτικές διαθέσεις; Οι ιεροί ευαγγελιστές τονίζουν με έμφαση την επιθανάτια αγωνία του Χριστού. Ομολόγησε στους μαθητές Του ότι **«περίλυπος εστιν η ψυχή μου έως θανάτου»** (Μαρκ.14,32). Ο ιερός ευαγγελιστής αναφέρει γι' Αυτόν: **«Γενόμενος εν αγωνία εκτενέστερον προσήχετο. Εγένετο δε ο ιδρώς αυτού ωσει θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην»** (Λουκ.22,44). Γνωρίζουν πολλούς οι «κύριοι» αυτοί, όντας σε τέτοια ψυχολογική κατάσταση, να έχουν διάθεση για ερωτοτροπίες; **«Μωροί και τυφλοί»** (Ματθ.23,17) στην καρδιά και το μυαλό!

Η αποστροφή και η καταδίκη του βρωμερού κιναιδισμού και κάθε είδους σεξουαλικής διαστροφής από την Εκκλησία απορρέει από το γεγονός ότι όλα αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με την αυθεντική φύση του ανθρώπου και είναι **παρείσακτα** στοιχεία και αποτελέσματα της αμαρτίας, η οποία εισήλθε στην ανθρωπότητα και οδήγησε τον άνθρωπο σε κάθε είδους παρεκτροπή της αυθεντικότητάς του. Δεν είναι τυχαίο πως θωπεία των αμαρτωλών ανθρωπίνων παθών έχουμε σε όλα τα εξωχριστιανικά θρησκευόμενα. Δεν είναι επίσης τυχαίο πως το βρωμερό και τρισάθλιο πάθος του κιναιδισμού και όλων των σεξουαλικών διαστροφών είναι ενταγμένα επίσημα στις «θεολογίες» των αρχαίων και σύγχρονων ειδωλολατρικών θρησκειών, στις οποίες, διάφορες «θεότητες» κυριαρχούνται από τέτοιου είδους ανομολόγητα πάθη και αποτελούν πανάθλια πρότυπα ηθικού αμοραλισμού για τους άτυχους λατρευτές τους. Όλες οι μυθολογίες όζουν από την αφόρητη ηθική σήψη των «θεών» και των «ηρώων» τους, οι οποίοι είναι τα χειρότερα πρότυπα για τη διάπλαση των ανθρωπίνων χαρακτήρων!

Το Θείο Πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού βάλλεται εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. Παρά το βρώμικο πόλεμο παραμένει ο Λυτρωτής μας αλώβητος και συνάμα είναι το αλάθητο μέτρο σύγκρισης με τις σκοτεινές και «παθιασμένες» παγανιστικές «θεότητες», τις οποίες θέλουν και επιχειρούν ανεπιτυχώς να νεκραναστήσουν κάποιοι νοσταλγοί του εφιαλτικού παρελθόντος.